

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4591/2020
01.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Зафирска Китић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Милорад Тешић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4790/2019 од 04.06.2020. године, у седници одржаној 01.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4790/2019 од 04.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу П 3624/2018 од 11.07.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да суд утврди да су апсолутно ништави и не производе правно дејство уговор о одлагању враћања зајма и протокол о враћању зајма, закључени 05.05.2005. године између тужиоца као зајмодавца и пок. ВВ, бив. из ... као зајмопримца. Ставом другим изреке, обавезана је тужилца да туженом накнади трошкове парничног поступка од 307.965,63 динара у року од 15 дана од пријема пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 4790/2019 од 04.06.2020. године одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Вишег суда у Нишу П 3624/2018 од 11.07.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС", бр.72/11 ... 87/18), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка пред другостепеним судом из

члана 374. став 1. ЗПП, у вези са чланом 396. став 1. истог закона, јер је другостепени суд оценио све битне жалбене наводе.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је супруга и правни следбеник пок. ВВ који је био власник више привредних друштава и позајмљивао новац за потребе пословања од туженог ББ, почев од 2000. године, о чему су сачињаване признанице. Тужени ББ је као зајмодавац са пок. ВВ као зајмопримцем 05.05.2005. године закључио уговор о одлагању враћања зајма тако што су се уговарачи сложили да износ укупног дуга од стране зајмопримца датира и то 62.500 евра од 27.07.2000. године, 60.000 евра од 06.09.2002. године и 65.000 евра од 05.05.2005. године, што је укупно 187.500 евра. Овај уговор су потписали тужени зајмодавац ББ и зајмопримац ВВ, а на уговору је и потпис ГГ који је потврдио да је видео 65.000 евра код ВВ. Истог дана зајмодавац – тужени ББ и зајмопримац ВВ су потписали протокол о враћању зајма у износу од 180.500 евра по динамици враћања зајма и то тако да се до краја маја 2005. године врати 7.500 евра, до краја јуна 2005. године 60.000 евра и до краја године или како се странке буду договориле 120.000 евра. Протокол су потписали зајмодавац и зајмопримац, као и сведок ДД, који је у свом исказу потврдио да је покојном ВВ 05.05.2005. године тужени дао новац. ВВ је био власник имовине велике вредности, бавио се привредном делатношћу, а улагао је у инвестирање изградње бензинске станице за чију изградњу је била потребна велика количина новца, које је позајмљивао од разних лица, између осталог и од туженог ББ, а касније је бензинску станицу продао по цени од 1.600.000 евра.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев.

По оцени Врховног касационог суда, између сада пок. ВВ и туженог је постојао дужничко – поверилачки однос по основу више позајмица. Тужени је новац позајмљивао ВВ у циљу пословних аранжмана са очекивањем одређених користи у пословима, јер се уверио да је ВВ имућан, да располаже непокретностима велике вредности које су биле неки вид гаранције да ће новац бити враћен. С друге стране, пок. ВВ је позајмљивао новац од туженог првенствено ради улагања у изградњу бензинске станице од које је очекивао велики профит. Како су трошкови изградње били високи и трајали више година, ВВ је бензинску станицу продао ради намирења дела дугова према осталим повериоцима. Спорним уговором и протоколом су ВВ и тужени ББ регулисали потраживања, односно динамику враћања дугова које је ВВ имао према ББ. Међутим, како је ВВ било потребно још новца, овај уговор и протокол је поред регулисања враћања дугова, закључен и за још једну позајмицу од 65.000 евра. Тужени ББ је ВВ приликом потписивања ових аката дао 65.000 евра, о чему сведоче ГГ и ДД, чији су потписи на овим писменима. Тужила, као правни следбеник покојног ВВ на којој је терет доказивања у смислу члана 228. ЗПП, није доказала своје тврдње на којима заснива тужбени захтев да 65.000 евра није позајмица, већ да је реч о зеленашком правном послу. Нижестепени судови су правилно ценили све изведене доказе и утврдили да уговор о одлагању враћања зајма и протокол од 05.05.2005. године не испуњавају услове прописане чланом 141. Закона о облигационим односима, јер ВВ није био у стању нужде, нити у тешкој материјалној ситуацији, а као привредник који је поседовао имовину велике вредности сигурно није имао недовољно искуства, нити је био лакомислен када је за потребе пословања својих предузећа позајмљивао новац од туженог. Ценећи садржину уговора и протокола, који су

потписали зајмодавац, овде тужени ББ и зајмопримац ВВ, као и сведоци, ови правни послови нису зеленашки уговори и зато нису испуњени услови прописани чланом 141. став 1. Закона о облигационим односима за утврђење њихове ништавости.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право.

Ревизијским наводима се оспорава оцена изведених доказа чиме се фактички оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, због чега ревизија не може да се изјави како је то прописано чланом 407. став 3. ЗПП.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић